

[Rytter.]

vedtages uden Grundlovsændring, medens 2 mente, at det ikke kunde lade sig gøre. Der var altsaa kvalificeret Majoritet for, at man kunde gennemføre en saadan Lov uden Grundlovsændring. Desuagtet afgav de 6 en enstemmig Indstilling til den svenske Rigsdag, hvori det hed: Da vi ikke er enige om dette Spørgsmaal, idet der er 4, som mener, man kan vedtage en saadan Lov, medens 2 mener, man ikke kan gøre det, tilraader vi Rigsdagen at gaa Grundlovsvejen. Hvordan virkede denne Erklæring saa paa Rigsdagen? Den virkede saaledes, at medens tidligere 18 af Konstitutionsudvalgets Medlemmer havde ment, at man kunde vedtage en saadan Bestemmelse ved almindelig Lov, og kun 2 havde holdt paa, at man skulde gaa Grundlovsvejen, tog Konstitutionsudvalget Erklæringen til Efterretning og udtalte: Da der er Tvivl, bøjer vi 18 os for de 2 og maa anse det for rigtigt, at man løser Spørgsmaalet gennem en Grundlovsændring. Man vil altsaa se, at alle Partier, da det var tvivlsomt, om Bestemmelsen var grundlovs-mæssig eller grundlovsstridig, var enige om at gennemføre Bestemmelsen ved Grundlovsændring og ikke ved almindelig Lov.

Man kunde spørge: Hvorfor er man saa forsigtig i dette Spørgsmaal? Det er ud fra den Anskuelse, at har man først opgivet det Værn, som ligger i Grundloven, er Værnet opgivet een Gang for alle, saa er der ikke mere noget at gøre. Har vi først opgivet Grundlovens Værn for Domstolene, vil man om et Aar eller to kunne komme igen og sige: Nu har vi faaet denne Lov gennemført, nu er Spørgsmaalet kommet ind under den almindelige Lovgivnings Omraade, nu vil vi have Loven forandret, saaledes at vi faar den i den Form, vi ønsker, nu er der ingen Bremse længer. Mindretallet har derfor ment, at her var et Omraade, hvor man burde være meget forsigtig. Vi anser altsaa Bestemmelsen for grundlovsstridig; men selv om den ikke er grundlovsstridig, selv om nogle anser dette for tvivlsomt, mener vi, at det Eksempel fra Sverige, som jeg nys nævnte, burde medføre, at vi kun gav den Slags Bestemmelser ved Grundlovsændring, ikke ved almindelig Lov.

Jeg skal ikke dvæle ved den i Betænkningen givne Oplysning om, at den her foreslaaede Ordning vil komme til at betyde en Udgiftsforøgelse for den danske Stat paa mellem 100 000 og 200 000 Kr. Dette er ikke anført som et Argument, men kun, fordi man fra den modsatte Side og i Pressen har fremhævet, at den Ordning, der nu fore-

slaas indført, vil medføre en lille Besparelse for Statskassen, og en saadan Besparelse burde man tage med i disse Tider. Vi har derfor ladet Spørgsmaalet undersøge, og det har da vist sig, at Ordningen langtfra vil medføre nogen Besparelse, men tværtimod en Udgiftsforøgelse.

Endvidere har Mindretallet fremhævet, at Loven er overflødig. Heller ikke dette er for os et Hovedargument. Naar vi har hævdet det, skyldes det den Omstændighed, at man baade i Rigsdagen og i Pressen har gjort gældende, at Loven var nødvendig for at komme af med nogle gamle Dommere, som ikke mere kunde passe deres Embeder, Derfor har vi sagt: Nej, det er forkert. den er ogsaa i saa Henseende overflødig, thi den højtærede Justitsminister har selv gennemført en Lov, hvorefter han har det i sin Magt at fjerne disse Dommere ved, at der bliver anlagt Sag. Den højtærede Justitsminister synes, det er en haard Vej at gaa, den Vej, Lovgivningsmagten her foreskriver. Det forekommer mig dog, at selv om det var en haard Vej, saa maatte den højtærede Justitsminister alligevel gaa denne Vej, naar vi har en Lov derom, men Ministeren har ikke villet det, det strider mod Ministerens gode Hjerte at gøre det. Men hvis saa er, hvad jeg mener er forkert — naar man indtager den Embedsstilling, maa man tage de Ubehageligheder, der følger dermed —, kunde Ministeren have fjernet disse Dommere ved at give dem den forøgede Pension — det kunde han i alt Fald ikke have noget imod. Loven er altsaa for saa vidt overflødig, som vi kunde være kommet af med de Dommere, der ikke kan passe deres Embeder, paa en anden Maade end ved at gennemføre den foreslaaede Generalisering for alle Dommerembeders Vedkommende.

Gaar jeg dernæst til Ændringsforslagene, maa jeg sige, at der hermed efter vor Mening gennemføres en irrational Ordning og en Ordning, der ikke er holdbar i Længden. Jeg vil tillade mig at pointere de to forskellige Anskuelser, der her staar overfor hinanden. Vi fra Mindretallets Side mener, at Sondringen indenfor Dommernes Kreds maa være følgende: De Dommere, der kan passe deres Embeder, som man altsaa ikke kan anlægge Sag imod, har et Grundlovsværn, saaledes at hvis de afskediges, skal det ske med fuld Pension, medens man derimod overfor de Dommere, som ikke kan passe deres Embeder, kan gaa Domsvejen; de bliver afskediget med almindelig Pension, medens de andre, som jeg sagde, faar fuld Pension, jeg skulde hel-